

Конвенције, Суд је наложио одговорној држави да подносиоцима представке исплати одговарајућу новчану накнаду, док је, истовремено, по члану 46. Конвенције наложио и предузимање општих мера, чији је циљ да се избегне појава нових случајева исте врсте пред Судом.

5. Закључак. Међу писцима који се баве реституцијом наилази се на покушај да се из јуриспруденције Суда изведу начела, по којима се у тој материји управља европско право људских права. Такав поступак затичемо у најновијем, петом издању стандардног уџбеника Џекобса и Вајта, које су уредили Робин Вајт и Клер Оуви. Поменути аутори наводе два основна начела у погледу реституције која се по њиховом мишљењу могу формулисати на основу судских пресуда.

Прво начело каже како је Суд надлежан да одлучује само о таквом лишавању својине какво је наступило после ратификације Конвенције од стране одговорне државе. Друго начело почива на схватању да ће Суд узети у обзир поступак за повраћај имања, до којег је дошло на националном плану. Ово друго начело је пропраћено додацима, тако да ће бити делотворно само ако је подносилац представке пред Судом у Стразбуру могао да се позове на овлашћење по одредбама унутрашњег права државе у којој се тражи реституција. Суд се неће упуштати у самосталну процену тога да ли је подносилац представке испунио услове постављене националним законом, зато што је национална инстанца у бољем положају да то учини.

Могло би се рећи да овакав резиме судске праксе веродостојно приказује садашњи став Суда. Према ономе што смо напред видели, судско закључивање у пресуди случаја Марија Атанасију и други по свему је у духу доктринарних закључака, какве затичемо код Робина Вајта и Оувијеве. Треба међутим приметити да су начела која поменути аутори истичу заснована на учењу о тренутном акту. Она су настала пре свега под утицајем преседана у случају Малхоус, али и читаве једне породице пресуда и одлука Суда, које се за тим преседаном поводе. Међу ове, примера ради, спадају пресуде у случајевима Грацингер и Грацингерова против Чешке, Јантнер против Словачке, Копецки против Словачке, Виашу против Румуније. У свим тим предметима основно питање се односило на примену националног законодавства о реституцији.

Напротив, од свих пресуда о којима смо расправљали у овом напису једино је она у случају Малхоус заснована на судском резонувању које се односи на унутрашње реституционо законодавство. Пресуда у случају Василеску донета је на основу чињеничног стања какво је настало пре усвајања одговарајућих закона у Румунији. У пресудама предмета Блечић и Кнез од Лихтенштајна примена реституционих закона није била од прворазредног значаја. У грчким и кипарским случајевима такође није била реч о примени унутрашњег закона о реституцији.

Због свега што је речено може се поставити питање о правној филозофији